

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/250/2022
Identifikačné číslo spisu:	7215207961
Dátum vydania rozhodnutia:	15.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7215207961.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: I. Ľ. Y., Y., P. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Vladislavom Sisákom, Košice, Skladná 14, proti žalovanej: Z. C., Y., Y. XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Košice, Štúrova 20, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 07. októbra 2021 č. k. 5Co/97/2020-272, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 07. októbra 2021 č. k. 5Co/97/2020-272 a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) zmenil rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo 15. januára 2020, č.k. 29C/205/2015-213 tak, že žalovaná je povinná do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni sumu 2.390,40 eura titulom vydania bezdôvodného obohatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % p. a. zo sumy 1.195,20 eura za obdobie od 14.11.1997 do zaplattenia a spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,25 % p. a. zo sumy 1.195,20 eura za obdobie od 23.9.2008 do zaplattenia. Súčasne priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Žalobkyňa nárok odôvodňovala tvrdením, že dňa 9. októbra 1991 uzavrela so žalovanou zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, podľa ktorej sa žalobkyňa zaviazala odpredať žalovanej podiel z nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXXX, kat. územie Y. - G., zastavaná plocha o výmere 374 m² - jednalo sa o advokátsku kanceláriu č. 1/A o výmere 9 m², a pretože k uzavretiu kúpnej zmluvy nedošlo, žalobkyňa vyzvala žalovanú na vypratanie predmetného nebytového priestoru a listom zo dňa 31. októbra 1997 vyzvala žalovanú na zaplattenie sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

3. Súd prvej inštancie zistil, z LV č. XXXXX, B. Y. V., B. Y. - N., kat. úz. G.Á., že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na príslušenstve v pomere 55/1860. Spoločná časť nebytového domu - chodby, bola predelením sklobetónovou priečkou realizovaná na iný účel bez rozhodnutia stavebného úradu a je zrejmé, že

žalobkyňa sa nemohla stať výlučnou vlastníčkou takto oddelenej časti spoločných priestorov. V konaní bol teda preukázaný opak ako vyplýva z údajov katastra podľa § 70 zák. č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej len „katastrálny zákon“). Dospel k záveru, že žalobkyňa nie je aktívne legitimovaná na uplatňovanie tohto nároku, keďže z dokazovania v konaní vyplynulo, že ostatní spoluvlastníci prijímali prostredníctvom správcu plnenie žalovanej (t.j. úhrady za nebytový priestor), v čom možno vidieť súhlas ostatných spoluvlastníkov s plnením žalovanej, keďže uhrádzala svoje nároky nielen voči žalobkyni, ale aj voči ostatným spoluvlastníkom, a to s poukazom na to, že o rozhodovaní so spoločnou vecou rozhoduje väčšina spoluvlastníkov. Na základe takéhoto skutkového stavu bolo nepochybné, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom užívania nebytových priestorov žalovanou je v rozpore s vôľou vlastníkov väčšinového podielu na nebytových priestoroch. Z tohto dôvodu súd žalobu zamietol, keďže o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinovým podielom.

4. Kompenzačnú námietku žalovanej vyhodnotil ako opodstatnenú s odôvodnením, že povinnosť uhrádzať platby za nebytový priestor mala žalobkyňa, keďže bola vlastníčkou tohto nebytového priestoru, a preto žalovaná mala nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalobkyni, ktorý bol preukázaný vyjadrením správcu budovy N.. I. H., ktorý uviedol, že žalovaná od roku 1993 do roku 2013 sa podieľala na „tvorbe fondu údržby a opráv“, ako aj uhrádzala plnenia spojené s užívaním spoločných priestorov, celkovo vo výške 6.969,88 eura, čo pri započítaní tohto nároku výrazne prevyšuje sumu žiadanej žalobkyňou, a preto žalobu aj tohto dôvodu zamietol. Dospel k záveru zhodne s prezentovaným právnou zástupkyňou žalovanej, že sporná v tomto konaní je výška spoluvlastníckeho podielu, na základe ktorého sa žalobkyňa domáha vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie spoločných priestorov žalovanou s tým, že v konaní bol preukázaný opak ako vyplýva z údajov katastra (§ 70 zák. č. 162/1995 Zb. zák.) a že teda tým, že spoločná časť nebytového domu - chodby, bola predelením sklobetónovou priečkou realizovaná na iný účel bez rozhodnutia stavebného úradu je zrejmé, že žalobkyňa sa nemohla stať výlučnou vlastníčkou takto oddelenej časti spoločných priestorov. V nadväznosti na to nie je možné brať za hodnoverné a dôveryhodné údaje, ktoré vychádzajú z katastra nehnuteľností a v časti týkajúcom sa podielu žalobkyne vo výške spoluvlastníckeho podielu 55/1860 z celku, keďže nie je to takým spoluvlastníckym podielom, ktorý reálne patrí žalobkyni, na základe ktorého by si mala uplatňovať voči žalovanej nárok na bezdôvodné obohatenie.

5. Odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalobkyne ako dôvodné. V konaní bolo podľa odvolacieho súdu nespornou skutočnosťou, že žalovaná v rozhodnom období, t.j. v období od 13. novembra 1995 do 13. novembra 1997 a od 22. septembra 2008 do 22. septembra 2010, užívala sporný nebytový priestor o rozlohe 9 m² bez právneho dôvodu a bez toho, aby žalobkyni ako vlastníčke tohto priestoru platila odplatu. Teda žalobkyni vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanej formou peňažnej náhrady vo výške obvyklého nájomného za užívanie obdobného nebytového priestoru v mieste a dobe nájmu, ustálenej na sumu 49,80 eura mesačne, žalovanou v odvolacom konaní nespochybňovanej. Pretože žalovaná na vznesenej námietke premĺčania uplatneného nároku žalobkyne netrvala, odvolací súd túto otázku predmetom posudzovania a odvolacieho prieskumu neučinil. Odvolací súd je na tomto mieste v zhode so žalobkyňou v jej názore, že v posudzovanej veci nebol ohľadne vlastníctva žalobkyne k označenému nebytovému priestoru a spoluvlastníckemu podielu 30/1860 k nebytovému domu preukázaný opak. Odôvodnenie súdu prvej inštancie v bode 74 o aktívnej vecnej legitimácii žalobkyne nemá podľa neho oporu v súdnom spise alebo vo vykonanom dokazovaní, ako ani záver, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je v rozpore s vôľou vlastníkov väčšinového podielu na nebytových priestoroch.

6. Odvolací súd konštatoval, že povinnosť uhrádzať platby za predmetný nebytový priestor mala žalobkyňa, nálezite sa nestotožniac s názorom žalobkyne, že poukazovanie platieb správcovi budovy na Š. Č.. XX D. Y. zakladá iba právny vzťah medzi žalovanou a správcom bytového domu a nemá žiadnu relevanciu pre nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nesúhlasil s právnym posúdením žalovanou uplatnenej kompenzačnej námietky v bode 79, ktorý bol bez opory v zistenom skutkovom stave veci, a v rozpore so záverom súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne. Iba samotné vyjadrenie správcu budovy N.. I. H. bez podloženia dokladov o skutočnom uhrádzaní týchto platieb žalovanou

nemá právnu relevanciu, lebo samotný rozpis týchto jednotlivých súm bez presnej špecifikácie a dokladov nič nepreukazuje. Ďalej dospel k záveru, že obrana žalovanej, podľa ktorej pohľadávka žalobkyne zanikla započítaním, nemohla byť posúdená ako dôvodná za stavu, ak v tomto smere žalovaná v priebehu sporu, i v odvolacom konaní tvrdila, že započítaciu námietku proti domnelému nároku žalobkyne uplatnila najneskôr na pojednávaní Okresného súdu Košice II dňa 27. januára 2016 v konaní sp. zn. 29C/205/2015, kde uviedla, že trvá na započítaní súm, ktoré uhradila v súvislosti s prevádzkou administratívnej budovy a ktoré vyplývajú z vyjadrenia N.. I. H., a následne v písomnom vyjadrení z 6. septembra 2021, kde upresnila, že uplatnená suma 6 970,68 eura na započítanie ako obrana proti nároku žalobkyne vychádza z rozpisu platieb špecifikovaných správcom v podaní z 10. júla 2014, ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie dňa 30. júla 2014. Na základe uvedeného uzavrel, že v danom prípade žalovanej vzniklo na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinná vydať formou peňažného plnenia. Žalovaná bola povinná splniť dlh prvého dňa po tom, čo ju o plnenie žalobkyňa ako veriteľ požiadala. Pretože v spore uplatnený nárok žalobkyne na úrok z omeškania, nebol v priebehu sporu a ani v odvolacom konaní žalovanou spochybňovaný, odvolací súd priznal žalobkyňi nárok na úrok z omeškania v súlade s jej žalobným návrhom.

7. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas dovolanie z dôvodov uvedených v § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že v tejto veci ide už o tretie rozhodnutie odvolacieho súdu. Napriek tomu, že odvolací súd zopakoval dokazovanie vykonané okresným súdom, súčasťou takto vykonaného dokazovania nebola listina - špecifikácia platieb vyhotovená N.. I. H. zo dňa 30. júla 2014. Súd prvej inštancie vyhodnotil túto listinu tak, že preukazuje platby uhrádzané žalovanou na náklady administratívnej budovy namiesto žalobkyne. Odvolací súd sa v rozpore s obsahom rozsudku okresného súdu odvolal na jeho neexistujúce hodnotenie tejto listiny ako nič nepreukazujúcej a sám ju takto posúdil. Postup je podľa nej v rozpore s § 384 ods. 1 CSP. Ďalej namietala, že si uplatnila započítanie voči údajnému nároku žalobkyne, a to sumu uvedenú vo vyjadrení N.. H. z 30. júla 2014. K tomuto úkonu došlo na pojednávaní dňa 05. novembra 2014, čo vyplýva aj zo strany 5 zápisnice z pojednávania, kde uplatnila započítanie len voči nepremlčaným pohľadávkam žalobkyne. Na tejto námietke zotrvala aj vo svojom odvolaní voči rozsudku z 30. mája 2016. Uplatnenie započítania pohľadávky vyplýva podľa nej aj zo všetkých ďalších rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu. Odvolací súd však na tento jej prostriedok procesnej obrany neprihliadal. K súdom uvádzanej nespornosti výšky bezdôvodného obohatenia pripomenula, že na pojednávaní dňa 05. novembra 2014 výslovne uviedla, že čestné vyhlásenie N.. Ž. Y. nemá žiadnu výpovednú hodnotu o tom, v akej výške vzniklo žalovanej údajné bezdôvodné obohatenie. Námietku si uplatnila aj vo svojom odvolaní proti prvoinštančnému rozsudku z 30. mája 2016, kde namietala hodnovernosť a relevantnosť uvedeného dôkazu. Odvolací súd túto námietku akceptoval vo svojom uznesení z 12. decembra 2017. Následne sa nikdy nevyjadrovala, že výšku bezdôvodného obohatenia akceptuje alebo že netrvá na svojej námietke. Ani z CSP jej vyplýva povinnosť opakovať svoje námietky pri každom procesnom úkone. Keďže výška bezdôvodného obohatenia nebol nesporná, v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu chýba akákoľvek zmienka o tom, z akého dôvodu ju považoval za preukázanú.

8. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dala do pozornosti rozsudok Okresného súdu Košice II z 28. februára 2007 sp. zn. 21C/451/1997 v spojení s opravným uznesením z 05. júna 2008 a doplniacim rozsudkom z 05. júna 2008 a v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 26. januára 2010 sp. zn. 6Co/206/2008, v ktorej bola zamietnutá žaloba žalovanej (v postavení žalobkyne), kde žiadala určiť, že je podielovou spoluvlastníčkou predmetnej administratívnej budovy. Odklon od rozhodovacej činnosti vidí v rozpore s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 31. januára 2012 sp. zn. 1Cdo/44/2010, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov SR pod č. R 40/2013. A teda ide o posúdenie charakteru sporného priestoru, ako spoločnej časti administratívnej budovy, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve všetkých vlastníkov nebytových priestorov tejto budovy. Preto je súd viazaný právnym posúdením tohto priestoru ako spoločného priestoru, a teda žalobkyňa nie je jeho výlučnou vlastníčkou. Uvádzaný rozsudok Okresného súdu Košice mal deklaratórny účinok. Keďže bola žalobkyňa v uvedenom spore účastníčka konania, s poukazom na princíp právnej istoty nemohol súd dospieť v tomto konaní k inému záveru, a teda že ide o

priestor v jej výlučnom vlastníctve. Preto navrhla, aby najvyšší súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobu zamietla a priznal jej nárok na náhradu trov konania.

9. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že odvolací súd zopakoval dokazovanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Teda došlo k posudzovaniu skutkových a právnych okolností nanovo, čím mohol napraviť skoršie chybné závery prvoinštančného súdu a prípadne aj také, ktoré boli vyslovené v skorších zrušujúcich uzneseniach odvolacieho súdu. Podľa nej námietky v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP smerujú k nedostatočnému odôvodneniu alebo založeniu na nesprávnom skutkovom stave. Nesúhlasila s názorom žalovanej, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V predmetnom rozhodnutí Okresného súdu Košice II nešlo o určenie, či je výlučnou vlastníčkou administratívneho priestoru, ale bola v danom konaní v postavení žalovanej. Predmet konania je určený jeho žalobným návrhom, ktorý v danej veci bol nasledovný: „Žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti - budovy zapísaná LV XXXXX kat. územia Y - X, číslo súpisné X.XXXX/XXXX, ako zastavaná plocha vo výmere 374 m² v pomere 30/1860-in z celku. [...]“. Teda išlo o inú určovaciu žalobu, ktorá bola zamietnutá. Za právoplatne vyriešenú otázku s účinkami prejudiciálnej viazanosti preto možno považovať nanajvýš a výlučne záver, že žalovaná nie je spoluvlastníčkou spomínanej administratívnej budovy. Teda nedošlo k deklarovaniu, že nie je výlučnou vlastníčkou. Preto zamietnutie uvedenej žaloby nemá vplyv na toto konanie. Svoju argumentáciu podporila rozhodnutiami najvyššieho súdu z 30. októbra 2014 sp. zn. 2MCdo/2/2014, z 28. júna 2017 sp. zn. 3Cdo/115/2016 a z 30.01.2012 sp. zn. 1Cdo/44/2010 (R 40/2013). Najmä žalovanou uvádzané rozhodnutie R 40/2013 poukazuje iba na jeho časť, ktorá sa na danú vec nevzťahuje, a to z dôvodu, že sa v nej súd nezaoberá otázkou predpokladov prejudiciálnej viazanosti (t. j. toho, kedy táto viazanosť vzniká alebo nevzniká), ale opisuje v nej, aké účinky prejudiciálna viazanosť vyvoláva v situácii pokiaľ už nastala. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP považuje za neprípustné. Záverom požadovala, aby najvyšší súd dovolanie zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalovaná dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné. Dovolací súd preto napadnuté uznesenie podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a podľa § 450 CSP vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

11. Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolací súd hodnotí ako nepreskúmateľný záver ohľadne aktívnej legitimácie žalobkyne na vymáhanie bezdôvodného obohatenia za užívanie tohoto priestoru s ohľadom na nepreukázanú spôsobilosť takto vyčleneného priestoru zo spoločných častí nebytového domu byť samostatným predmetom vlastníckeho práva s účelom užívania ako kancelárske priestory advokáta. Dovolací súd zistil, že v bode 24 odvolací súd uviedol, že : „Odvolací súd pritom ako opodstatnenú vyhodnotil odvolaciu námietku žalobkyne spochybňujúcu správnosť výroku o zamietnutí žaloby tvrdením, že pre naznačovanú prejudiciálnu viazanosť v tejto veci nie sú splnené nevyhnutné podmienky. Odvolací súd je na tomto mieste v zhode so žalobkyňou v jej názore, že v posudzovanej veci nebol ohľadne vlastníctva žalobkyne k označenému nebytovému priestoru a spoluvlastníckemu podielu 30/1860 k nebytovému domu preukázaný opak, a v tomto smere odkazuje na argumentáciu žalobkyne v odvolaní, s ktorou sa stotožňuje. Podľa názoru odvolacieho súdu niet relevantného dôvodu spochybňovať aktívnu legitimáciu

žalobkyne na podanie predmetnej žaloby, pričom pre právny názor súdu prvej inštancie v bode 74 odôvodnenia napadnutého rozsudku, že žalobkyňa nie je aktívne legitimovaná na uplatňovanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, lebo „v prijímaní ostatných spoluvlastníkov prostredníctvom správcu plnenie žalovanej - úhrady za nebytový priestor, možno vidieť súhlas ostatných spoluvlastníkov s plnením žalovanej“, nie je v obsahu súdneho spisu a zistenom skutkovom stave veci akákoľvek opora....“.

13. Dovolací súd poukazuje na obsah pripojeného spisu sp.zn. 29C 455/97, na odborné vyjadrenie č. 29/2011 zo dňa 31. augusta 2011 (čl. 242) znalca z odboru stavebníctvo, pozemné stavby V. S. G., C. podľa zistenia ktorého: „ V nebytovom dome súp. č. XX, parc. č. XXXX nachádzajúcej sa v centrálnej časti zastavaného územia obce Y.V. - N., katastrálne územie G. je v prízemí priestor č. 3-la o výmere 8,46 m² podlahovej plochy, ktorý slúži pre výkon činnosti advokáta. Pod ním sa nachádzajú prevádzkové a skladové miestnosti. Dodnes nie je dostatočne riešená tepelná izolácia podlahovej konštrukcie. Priestor bol vytvorený odčlenením pôvodnej chodby. Predelenie je realizované atypickou sklobetónovou stenou a z chodby primurovaním z plných pálených tehál na kant do výšky 2 000 mm tak, aby bol vytvorený svetlík o výmere 980 mm x 2 787 mm. Do priestoru dodatočne boli privedené elektrické rozvody pre zásuvky a stropné osvetlenie. Zároveň boli osadené panelové radiátory Korad, pre krátkodobú hygienu zabudované umývadlo s prívodom studenej vody. Na pôvodnú betónovú podlahu (terazzo) bola dodatočne nalepená podlahovina z PVC. V súčasnosti vymenené drevené zdvojené okno za plastové. Znalec v závere uviedol, že spoločná časť nebytového priestoru - chodby na prízemí bola predelením sklobetónovou priečkou zrealizovaná na iný účel bez rozhodnutia stavebného úradu. Pôvodne priestor slúžil pre iné účely. Nejednalo sa o zabezpečenie podmienok trvalého užívania priestoru pre výkon advokátskej činnosti.

14. Dovolací súd ďalej poukazuje na predchádzajúce uznesenie odvolacieho Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31. mája 2019 č.k. 9Co/190/2018-19 v bode 23 s. 7“ podľa ktorého : „... keďže nebytový priestor, ktorý je predmetom tohto konania bol spracovaný spoločnými priestormi nehnuteľností - chodby, z ktorej sa vytvorila miestnosť, je zrejmé, že všetci podieloví spoluvlastníci nehnuteľnosti naďalej ostali spoluvlastníkmi tohto priestoru, i keď reálne odčleneného od spoločnej chodby. Uvedeným rozhodnutím bola vyriešená otázka, či nebytový priestor vytvorený žalovanou sa stal výlučným vlastníctvom žalobkyne, resp. jej právneho predchodcu alebo je naďalej nebytovým priestorom v podielovom spoluvlastníctve všetkých spoluvlastníkov nebytového domu“. Súd prvej inštancie z tohoto záväzného právneho názoru vychádzal v napadnutom rozsudku bod 70, podľa ktorého: „... Tým, že spoločná časť nebytového domu - chodby bola predelením sklobetónovou priečkou realizovaná na iný účel bez rozhodnutia stavebného úradu je zrejmé, že žalobkyňa sa nemohla stať výlučnou vlastníčkou takto oddelenej časti spoločných priestorov“.

15. Dovolací súd zistil, že v odvolacom konaní bolo podľa odvolacieho súdu nespornou skutočnosťou, že žalovaná v rozhodnom období, t. j. v období od 13. novembra 1995 do 13. novembra 1997 a od 22. septembra 2008 do 22. septembra 2010, užívala sporný nebytový priestor o rozlohe 9 m² bez právneho dôvodu a bez toho, aby žalobkyňa ako vlastníčka tohto priestoru platila odplatu.

16. Podľa § 2 ods.3 zákona č. 182/1993 Z.z. v znení účinnom ku dňu 13.novembra 1995 o vlastníctve bytov a nebytových priestorov nebytovým priestorom sa na účely tohto zákona rozumie miestnosť alebo súbor miestností, ktoré sú rozhodnutím stavebného úradu určené na iné účely ako na bývanie; nebytovým priestorom nie je príslušenstvo bytu 5) ani spoločné časti domu a spoločné zariadenia domu.

17. Z uvedeného je zrejmé, že nebytový priestor nevniká faktickým spôsobom výstavbou, alebo spracovaním vecí ako samostatná vec, ale okrem toho je na jeho vznik nevyhnutná aj ďalšia právna skutočnosť, a to rozhodnutie stavebného úradu o určení miestnosti, alebo súboru miestností na iné účely ako bývanie. Navyiac nebytovým priestorom nie sú ani spoločné časti domu a spoločné zariadenia domu.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že bol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, pre nepreskúmateľnosť právneho názoru odvolacieho súdu.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.